

Графица-та. О Голосе, Голосе, да бъдешъ проклетъ и отъ Бога и отъ хора-та, — какво да права сега Берто моа?

Берта. А чи и азъ затова съмъ дошла при васъ съ опасностъ на животъ-тъ си а, да ви донесъ ужасенъ гласъ и да ви попытамъ, щете ли да пишете и авлавате нѣщо на ваши-тъ родители или на Господинъ Графа за невиностъ-тъ си, догдѣ не е часъ-тъ ахъ жалостия-тъ и пре ужасны-тъ часъ дошелъ.

Графиц-та. Иди, любезна Берто моа, иди и ми донеси свещъ, перо, книгъ и мѣстило (*Берта отважда, а Геновева клева на колѣны*). Създательо на сички-тъ твари, на тебѣ са преръчвамъ; — прости ми грѣхове-тъ, отче светый, прійми и мож-тъ душъ и на чедо-то ми. — — — Ахъ — сега ще удари послѣдны-тъ часъ. О сладкій свете! — зерь да са раздѣлъж отъ тебе? — О сладчайшии ми родители! никоги вече нещете прегърна вашъ Геновевъ. — О супруже мой! зерь можешъ да бъдешъ тѣй немилостивъ, и твожъ Геновевъ, коя те гли за честь и вѣрностъ, да предадешъ на ужасна смъртъ, — зерь не искашъ да видишь нито чедото си, кое-то е майка въ утробъ-тъ си носила 9. мѣсеца, и въ тѣзи ужаснъ и страховитъ тмницъ го родила, съсъ сухъ хлѣбецъ го хранила и съ студенъ водицъ къпала. — О Сяфриде дражайшій супруже мой (*Берта донесе свещъ, перо, книгъ и мѣстило, и ги предава на Геновева, коя като ги пріе, сѣдва написва писмо и го предава на Берта*). Берто! на ти това писмо, кое-то съмъ повече съ съ слъзы наквасила, нежели съ мѣстило на писала; и пази го като найголѣмъ драгоценостъ не показвай го никому. А кога си дойде супругъ-тъ